

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στην γῆν τῶν Παρθενώνων.

Μηνὸς Αὐγούστου τριανταμία,
ἀκόμη σάλος καὶ τρικυμία.

Χίλια κι' ἑκατόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια διακόσα κι' ἑξήντα κι' ἑνέα,
λόγια τοῦ Ρήγα' στοὺς Πρώσσους γενναῖα.

Ὁ Ρήγας τῶν Ἑλλήνων
μέσα' στὸ Βερολῆνον.

Α'.

Φ.— Πάλι' ἔμπνησανε πουλιά
καὶ τραγουδοῦν καὶ λένε:
Γεῖά σου, μεγάλε Βασιλεῖ
δαφνοστεφανωμένε.

Κορῶνα τῆς παλληκαρίας,
Κορῶνα τῆς Ἐλευθερίας,
Ρήγα τῆς ἀστραπῆς.

Κι' οἱ Γερμανοὶ σὲ χαιρετοῦν
καὶ μες' στὸ στόμα σὲ κυττοῦν
ν' ἀκούσουν τί θά' πῃς.

Τώρα σὲ βλέπουν δυνατὸ
μὲ μιὰ περίσσια χάρι,
τώρα σὲ βλέπουν φτερωτὸ
τῆς Νίκης καββαλάρη.

Οὐρρά βουῦζ' ἡ ξένη γῆ,
οὐρρά βουῦζουν Στρατηγοί,
Οὐσσάροι καὶ Δραγόνι.

Οὐρρά τοῦ νέου Νικητοῦ,
πούχει τὸ στήθος τοῦ Στρατοῦ
γιὰ τακτική του μόνη.

Δέξ' ἀπὸ τὸν Ρήγα καὶ τιμὴ, μὰ καὶ' στὸ Στράτευμά του,
ποῦ θρίαμβο τῆς ἀνθρωπιάς σημαίνει τὸ νομά του.

Δέξ' ἀπὸ τοῦτον τὸν αἰτό,
σὲ τοῦτον τὸν Οὐσσάρο,
ποῦ τῶν τροπαίων τὸν Στρατὸ
τὸν ἔχει καὶ κουμπάρο.

Β'.

II.— Ἐνὰ' ἔμπνησανε πουλιά
καὶ τραγουδοῦν τὸν Βασιλεῖ.
'Στοὺς Πρώσσους καλῶς ὤρισε, Ρήγα παιανοκροῦστα,
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο, μαζὶ μὲ τὴν Αὐγούστα.

Μέσα σὲ Καίσαρος Στρατοῦς, μέσα σὲ ξέναις χώραις,
σηκόνεις τῆς σημαίας σου καὶ Σὺ τῆς νικηφόραις,
καὶ κυματίζουν λαμπεραῖς καὶ πολυδοξασμέναις
ἀνάμεσα' στῆς ξέναις.

Σὲ νανουρίζει σιγαλὰ μελίσσυτος αὐδῆ,
στέκει Πατρίδ' ἀκούραστη μὲ λόγχη' στὸ πλευρό σου,
πέρνει κι' ἀπὸ τὸν Κάϊζερ Στραταρχικὸ ραβδί
καὶ σιδηρόφρακτος Στρατὸς διαβαίνει τώρα' μπρὸς σου.

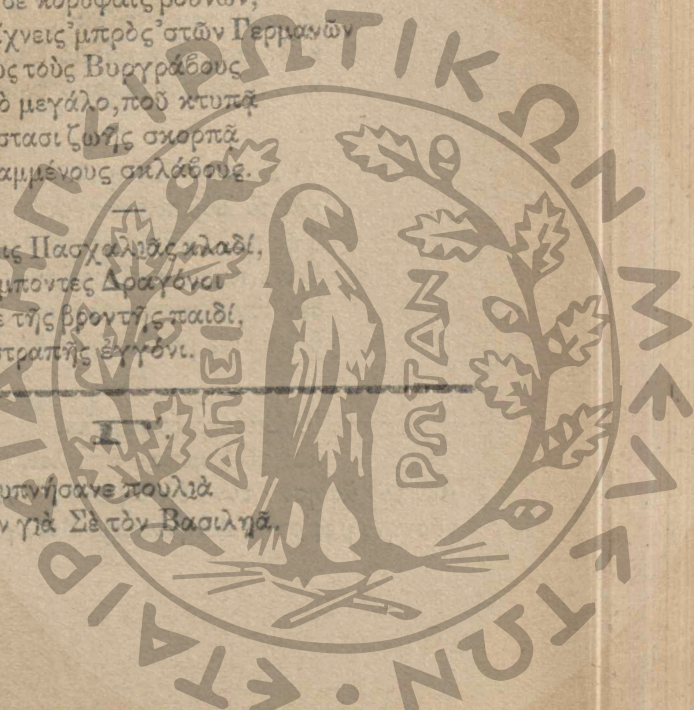
Βλέπεις τῶν Πρώσων τοὺς Στρατοὺς
χωρὶς νὰ τοὺς ζηλεύης,
γιατὶ καὶ Σὺ σὲ ζηλευτοῦς
ἀλήθεια βασιλεύεις.

Πετὰς σὲ κορυφαῖς βουνῶν,
καὶ δείχνεις' μπρὸς' στῶν Γερμανῶν
ἐκείνους τοὺς Βυργράδους
Στρατὸ μεγάλο, ποῦ κτυπᾷ
κι' ἀνάστασι ζωῆς σκορπᾷ
σὲ πεθαμμένους σκλάβους.

Ἰφόνεις Πασχάλης κλαδί,
καὶ λάμποντες Δραγόνι
σὲ λένε τῆς βροντῆς παιδί,
τῆς ἀστραπῆς ἑγγόνι.

Φ.—

Ἐνὰ' ἔμπνησανε πουλιά
καὶ λέν' γιὰ Σὲ τὸν Βασιλεῖ.

Αὐτὸς δὲν εἶναι Βασιλεὺς, Ἐκεῖνος εἶναι κἄτι,
ποῦ Στέμματα δὲν τὸν χωροῦν, δὲν τὸν χωρεῖ Παλάτι.

Θέλει Δαδ παλληκαριᾶς,
θέλει Στρατὸ Τιτᾶνα,
κι' ἀληθινῆς Ἐλευθεριᾶς
παγκόσμιον παιᾶνα.

Τιμὴ τους ποῦ σ' ἐπευφημοῦν
μὲ χίλια δὲδ σπολλάτη,
τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
Σωτήρα Στρατηλάτη.

Ὁ Κάιζερ περήφανος γιὰ τὸν Γαμπρό του χαίρει,
καὶ κόσμος ποῦ σ' ἀκολουθεῖ
φωνάζει: ζήτω τὸ σπαθί,
ποῦ κάποια θεῖα Δύναμις σου τῶδαλε στὸ χέρι.

Τὸ δείχνεις σὲ τρανοὺς
καὶ λὲς στοὺς Γερμανοὺς:
ἔχετε σεῖς Οὐσσάρους,
ἔχετε σεῖς Δραγόνους,
μᾶχῳ κι' ἐγὼ φαντάρους
καὶ λιγεροὺς εὐζώνους.

Γι' αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρασι Στρατηγικὴ καμμία,
καὶ δίχως νὰ σπουδάσουν ποτὲ σ' Ἀκαδημία,

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.—Τὸν Σαβῶφ ξανατραγοῦδα, στρατηγὸν τρανῆς ἀν-
καὶ νταῆ τῆς Βουλγαρίας. δρεῖας
Ἔδειξε καὶ τώρα πάλι
τὸ πολὺ του νταῖλκι,
κι' ἐπίασε τὸν κόσμον ζάλη,
κι' ἐπίασε τὸν κόσμον φρίκη.

Ὁ Σαβῶφ ξαναμιλεῖ
καὶ τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖ.
Τῆς παλληκαριᾶς τὸ κλέος
ἔγινε παντοῦ τζωρτζίνα,
δὲν τὸν ἄφησαν, ἀλλέως
θάμπαινε μέσ' στήν Ἀθήνα.

Ὁ Σαβῶφ ξαναμιλεῖ
καὶ τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖ.
Δὲν τὸν ἄφησαν τὸν δόλιο μοναχὰ σὲ πέντε μέραις
νᾶσθηνε μὲς στήν Ἀθήνα τῆς Βουλγαρικῆς παντιέρας.

μὲ μιὰ δίκῃ τους τακτικὴ νικοῦνε πέρα πέρα,
καὶ ρίχνονται μὲς στὴ φωτιά φυσώντας τὴν φλογέρα.

Τὶ τέχνη τοῦτον τὸν καιρό!..
νεῖατα στὸ πρῶτο χνοῦδι
πεθαίνουνε μὲ τὸν χορό,
πέφτουν μὲ τὸ τραγοῦδι.

Ἀκαδημία σὰν καὶ Σᾶς δὲν ἴδανε τὰ δόλια,
κι' ὅταν ἦ λόγχαις σπᾶσουνε καὶ λείψουνε τὰ βόλια,
κάθε πολέμου τακτικὴ ξεχνοῦν τὰ παλληκάρια,
καὶ μὲ τὰ δόντια μάχονται, κτυποῦν μὲ τὰ λιθάρια.

Κι' ἐγὼ μ' ἐκείνα τραγοῦδῳ
καὶ κράζω δυνατὰ κι' ἐδῶ
πῶς τοῦ Στρατάρχου τὸ ραβδί
πρέπει σὲ κάθε μᾶς παιδί.

Ἐμένα ἔυπνήσανε πουλιά
καὶ τραγοῦδοῦν τὸν Βασιλεῖα.
Κι' ὅποταν τάρμα τῆς Αὐγῆς
προβάλλῃ μὲ τῆς Ὠραις,
προσμένουν ἀπ' αὐτὸ νὰ βγῇς
ἀσπροντυμέναις κόραις,
διαμάντια γύρω σου δροσιᾶς
καὶ δάφναις νὰ σκορπίσουν,
καὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησιᾶς
καμπάναις νὰ κτυπήσουν.

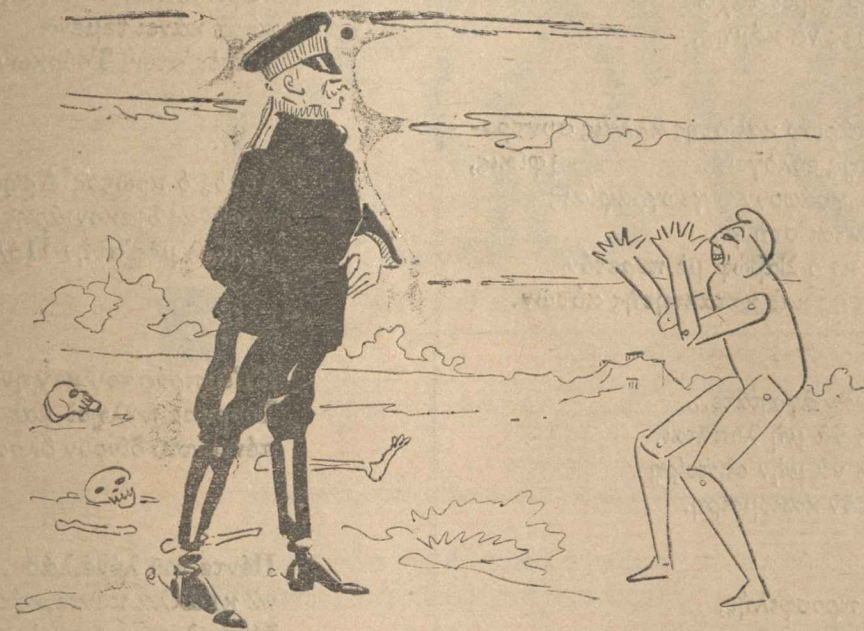
Δὲν τὸν ἄφησαν, ἀλλέως διαμπᾶξ θὰ μᾶς περνοῦσε,
θὰ πετσόκοβε λαιμοῦς,
θᾶτρωγ' Ἑλλήνας ὦμοῦς
καὶ ψημένους σὰν πεινοῦσε.

Ἄν, καὶ μὲνε Περικλέτο, δὲν ἐκόβανε τὴν φόρα
τοῦ Βουλγάρου Στρατηλάτη,
θᾶβλεπε τὸν Φερδινάνδο, θᾶβλεπε τὴν Λεονώρα
στὸ δικό μας τὸ Παλάτι.

Θᾶκουες κοιλάδα θρήνου
νὰ φωνάζῃ γοερά,
καὶ τοῦ Βόριδος ἐκείνου
θὰ γινόμεθα βορά.

Τότε θᾶρχιζε κι' ὁ Βόρις τὴν ρεμουλά τὴν μεγάλη,
καὶ σὲ κανενός, ψωρίτη,
μήτε στὸ δικό σου σπῆτι
δὲν θ' ἀπέμενε τσουκάλι.

Θᾶβλεπε τὸν Χεσαφῆφ τὰ μουστάκια του νὰ βᾶφῃ
στὰ πατρίδα μας ἐδάφῃ.
Θᾶβλεπε Κομητατζήδων τρομερῶν συντάγματα,
θᾶκουες καὶ τὸν Σανδάσκου

Πῶς περνοῦς Σαβῶφ; καλὰ;
πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μισαλὰ;

τῆς ρεμουλάς νὰ διδάσκῃ
χρήσιμα διδάγματα.

Θὰ μᾶς ἔκαναν κιμᾶ,
κι' ἔνα θρήνον τῆς Ραμᾶ
θὰ θρηνοῦσανε μητέρες.

Καὶ δὲν θᾶφινε ρουθοῦνι
τοῦ Στρατάρχου τὸ σπιροῦνι,
κι' ὅλ' αὐτὰ σὲ πέντε μέραις.

Ἑλληνόπουλα φτωχὰ,
πέντε μέραις μοναχὰ
θᾶφθαναν στὸν μακελλάρη.

Στὴ σφαγὴ μας νὰ τρυφήσῃ
καὶ χλωρὸ νὰ μὴν ἀφήσῃ
μὲς στὸν τόπο μας χορτάρι.

Μὰ καὶ σήμερα, κεφάλια,
μὲ νταῆ φωνάζει τόσο
πῶς τοῦ φθάνουν πέντε μόνο
γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Καβάλλα.

Πέντε μέραις μόνο θέλει,
μιὰ πεντὰς σ' αὐτὸν ἀρκεῖ,
κι' ἡ Καβάλλα, στραβοσκελῆ,
γίνεται Βουλγαρικὴ.

Κι' ἂν σὲ πέντε δὲν τὴν πάρῃ
τῆς φακῆς τὸ παλληκάρι,
καὶ τὸν κάθε κάτοικὸ τῆς δὲν τὸν κόψῃ σὲν ἀγγούρι,
τότε πρέπει πέντε μόνο στὴν Στρατηγικὴ τοῦ μούρη.

Χαίρε, Στρατηγὲ μεγάλε,
χαίρε, λόγων καταρράκτη,
καὶ μὲ πέντε μόνο βγάλε
τὸ πολεμικὸ σου τάκτι.

Μὲ τὰ πέντε κόβεις ράφτεις,
μὲ τὰ πέντε καταστράφτεις
καὶ βαρβάρους βροντᾶς.

Σὺ μὲ πέντε μέγας ἥρωες
κι' ἔγινε γιὰ σένα λήρος
μανιώδης ἢ πεντὰς.

Ἄν ἐκείναις ἡ Δύναμις
πέντε σοῦδιναν μονάχα.

ποιός, νταή, τὸ ξέρει τάχα
πόσα σκόπευες νὰ κάμης.

Κρίμα καὶ στὸν Τσακαλάρωφ καὶ στῆς ἄλλαις συντρο-
ποῦ καθεὶς τῆς εὐλογεῖ... [φίλεις,
Ἕππειροι μεγάλοι πέντε γράφουν ἢ γεωγραφίαις
πῶς εὐρίσκονται στὴ γῆ.
Πέντε μέραις ἐζητοῦσε κι' ὁ Σαβῶφ μὲ πυρετὸν
νὰ γενῇ σφαγεὺς δεσπότης καὶ κατακτητῆς αὐτῶν.

Μὴ πεντὰς ἀν' ἀγαπᾶτε...
ποιός, μὲν νὰ μὴ λυπᾶται,
ποιός, μὲν νὰ μὴν οἰκτεῖρη
τὸν Σαβῶφ τὸν κακομοῖρη.

Ὁ Σαβῶφ ὁ προσφιλῆς,
ὁ Σαβῶφ ὁ σεβνταλῆς
μὲ τὸ τόσο νταίλκι,
ἔχει πάθει ρεζίλκι.

Β'.

Π.—Πῶς ἐξέπες καὶ τοῦτο τοῦ Σαβῶφ τὸ μεγαλεῖον!..
μίσος ἄσβεστον φωνάζει πῶς θὰ τρέφη καθ' ἡμῶν
ὁ σὲ πέντε μέραις μόνον τὰς Ἕππειρους καταλύων
καὶ σὲ πέντε μέραις πάλιν ταύτας ἀνοικοδομῶν.

Τοῦτος, φίλε συμπολίτη,
ποῦ γιὰ τὴν στρατηγικὴν του
πέντε μέραις μᾶς ἐζήτει,
τώρα κάνει τὴν κακὴν του.

Τὸν Σαβῶφ τὸν Ἀριουδιάρη,
τοῦ Κοδούργου τὸ καμάρι,
ἔλο ψάχνω νὰ τὸν εὑρω.

Καὶ μὲς στὴν Σταμπούλ τὸν ἔβρισκα,
ποῦ ζητεῖ μ' ἐλέους δίσκο
νὰ τοῦ δώσουν κἂν τὸν Ἑβρο.

Μὲς στὴν Πόλι, Φασουλή,
τρέχει καὶ παρακαλεῖ,
δὲν τὸν βλέπω πιά ξιφήρη.

Τώρα κλίνει ταπεινά,
τώρα κάνει τεμενὰ
ἔμπρὸς στῶν Τούρκων τὸν Βεζύρη.

Αὐτὸς ὁ πρῶτος Ἄρης
σὰν ἕνας διακονιάρης
γυρίζει μὲς στὴν Πόλι.

Κι' ἔμπρὸς του κεχηναῖοι
Τούρκοι παλαιοὶ καὶ νέοι
πέντε τοῦ δίνουν ὄλοι.

Πέντε, τοῦ λένε, λάβε,
νὰ κι' ἄλλα πέντε, κάθε
δόξης λαμπρὰς καὶ στύλε.

Ντοῦρος ἔμπρὸς μας στένα
κι' ἀπὸ τὴν Πόλι δέκα
στὴ Βουλγαριά σου στείλε.

Τὸ χάλι τοῦ κυττάζω, τὸ χάλι τοῦ γεραίρω,
κι' ἂν πάρῃ νέα φόρα
στὸν Χεσαφῆφ τώρα
τὸν παραπέμπουν ὄλοι διὰ τὰ περαιτέρω.

Περὶ πολλοῦ κι' ἐγὼ
ἔχω τὸν Στρατηγό,
τὸν τόσο δυστυχῆ.

Ἐν τοῖς δὲν κοιμοῦμαι,
τὰ λόγια τοῦ θυμοῦμαι
καὶ λέω προσοχή.

Ὅλοι γιὰ τὴν Πατρίδα
τὰ μάτια μας χαρίζω,
τὰ χέρια μας λυτά.

Ἀγρυπνοὶ γρηγορεῖτε,
ἀκάματοι φρουρεῖτε
ἐδάφη ζηλευτά.

